

Arrest

nr. 163 476 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, komt op 25 maart 2006 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 27 maart 2006 asiel aan. Op 18 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 22 mei 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 204.809 van 7 juni 2010 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 22 december 2006 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 25 juli 2007 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 9 oktober 2007 wordt beslist aan de aanvraag geen gevolg te geven.

1.4. Op 10 februari 2014 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 26 februari 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.5. Op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Op 30 april 2015 wordt de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 160 027 van 15 januari 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 22 juni 2015 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge, na negatief advies van de procureur des Konings van het parket van Antwerpen afdeling Mechelen, tot weigering van voltrekking van het huwelijk van de verzoeker met R. K., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.8. Op 5 augustus 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 176 905.

1.9. Op 5 augustus 2015 wordt de verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, 1§, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 24/05/2006, 22/12/2006, 21/03/2014, 30/04/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, 1§ tweede lid:

- 1° voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 24/05/2006, 22/12/2006, 21/03/2014, 30/04/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 10/02/2014 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 26/02/2014 door het CGVS, een schending van artikel 3 EVRM dus niet aangetoond.

Op 20/01/2015 heeft betrokkene een huwelijksdossier ingediend te Brugge samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (R. K. (...)). op 22.06.2015 weigerde de stad Brugge dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het parket van Brugge (d.d. 15.06.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van verblijfsrecht. Betrokkene kreeg naar aanleiding van

bovenstaand onderzoek een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13, geldig 30 dagen) betekend. Daarnaast geeft een huwelijk niet automatisch recht op een verblijf.

De weigering van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw R. K. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar India. Zowel betrokkene als Mevr. K. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vordering die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. Indien de procedure die betrokkene bij de familierechtbank heeft aangegaan (komt voor op 06/08/2015) ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor zijn bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

*Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op de illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

1.10. Op 26 november 2015 is de verzoeker onder escorte gerepatriëerd naar Delhi.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: omzendbrief van 17 september 2013).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

*De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van drie jaar met verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, laatst op 30.04.2015 met en dit volgens verweerster in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vr.W., naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :
(...)'*

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster dus in elk geval rekening houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich in het Rijk bevindt, en dit zekerlijk nu zij in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vr.W. aan verzoeker een maximaal inreisverbod oplegt van drie jaar louter onder meer onder verwijzing naar het eerdere bevel laatst op 30.04.2015, dit dus nadat verweerster op de hoogte was van de aanvraag tot huwelijk door VERZOEKER en zijn Belgische levenspartner met wie hij een gezin vormt in het Rijk.

Bij het opleggen van het inreisverbod dient verweerster mede voor wat betreft de duur ervan (en nu zij in toepassing van art. 74/11, § 2 in fine Vr.W. : 'De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen' zelfs kan beslissen geen inreisverbod op te leggen – zie tevens de parlementaire voorbereiding dienaangaande,

Kamer 2011-12, 1825/6, 50 waarbij wordt toegelich dat in het geval van een procedure tot gezinshereniging wat noodzakelijkerwijs in hoofde van van VERZOEKER en mevrouw R. K. (...) volgt na hun huwelijk, verweerster er zich redelijkerwijs van kan onthouden een inreisverbod op te leggen) rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker en dit voorafgaandelijk het opleggen van het inreisverbod.

Nu verweerster in het inreisverbod verwijst naar het feit dat aan verzoeker o.m. op 30.04.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, motiveert zij het inreisverbod dus onder verwijzing naar art. 74/11, § 1., 2° Vr.W. niettegenstaande verweester in de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (BS 23.09.2013) zelf aangeeft dat zij aan ene dergelijk bevel geen gevolg zal geven tot zolang er geen beslissing is genomen aangaande de huwelijksaanvraag in hoofde van VERZOEKER .

Verweerster kan aldus niet ernstig voorhouden dat zij wettig de maximale termijn van drie jaar inreisverbod oplegt omdat VERZOEKER die wachtte op de uitspraak aangaande zijn aanvraag tot toelating tot huwelijk in het Rijk diende te verblijven te meer hij zelfs ter beschikking diende te blijven voor verhoor door de politiediensten betrekkelijk diens huwelijksaanvraag, zoals ook omstandig blijkt uit de weigeringsbeslissing het huwelijk te voltrekken (zie nuttig stuk 2).

Daarenboven blijkt dat de Belgische toekomstige echtgenote van VERZOEKER namelijk mevrouw R. K. (...), eerder het slachtoffer is geweest van een gedwongen en gearrangeerd huwelijk in INDIA, waaromtrent zij eerder een klacht van schijnhuwelijk heeft neergelegd en van wie zij ondertussen is gescheiden zoals ook blijkt uit stuk 2.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven gesuggereerd dat mevrouw R. K. (...) niet kan worden gedwongen het Rijk te verlaten (zij is BELGISCHE !) maar zij wel naar INDIA kan reizen om aldaar het huwelijk met VERZOEKER te voltrekken en dan voorkomend na het huwelijk aldaar een visumaanvraag te doen.

Hiermee geeft verweerster evenzozeer aan dat zij in werkelijkheid geen rekening houdt met de sociale en familiale situatie van VERZOEKER en zijn toekomstige echtgenote mevrouw R. K. (...), die zoals gezegd eerder het slachtoffer is geweest van een gedwongen en gearrangeerd huwelijk in INDIA, het geen bleek uit het feit dat haar echtgenoot nadat deze een definitieve Belgische verblijfstitel had bekomen, haar onmiddellijk heeft verlaten.

Hiertoe uitgenodigd door mevrouw R. K. (...) werd toen door het Openbaar Ministerie geen gevolg gegeven aan haar verzoek tot het vorderen van de nietigheid van dit (schijn)huwelijk net zozeer er door verweerster allicht ook geen gevolg werd gegeven aan deze toestand (zie stukken 7).

Daarenboven loopt VERZOEKER en zeker ook zijn toekomstige echtgenote mevrouw R. K. (...) het risico op ernstige represailles zo zij alsnog te INDIA een huwelijk uit vrije keuze zouden aangaan.

VERZOEKER brengt stukken bij van ernstige geweldplegingen tegen jonggehuwden, ook vanuit de streek van waar VERZOEKER afkomstig is, namelijk Ludhiana, die het aandurfden te huwen met hun partner van keuze (stukken 8 in de Engelse taal die zullen worden vertaald en overgemaakt aan verweerster en Uw Raad).

Het loutere feit dat VERZOEKER en mevrouw R. K. (...) worden verplicht door verweerster gelet haar motieven naar INDIA te reizen en aldaar te huwen en zich dus bloot te stellen aan het risico op foltering, geweld en mensonterende behandeling en dit nog vooraleer uitspraak wordt gedaan door de Belgische civiele rechtsmacht aangaande de voorziening tegen de weigering van hun huwelijksaanvraag te BRUGGE, maakt dat de bestreden beslissing en de motieven ten grondslag ervan in strijd zijn met art. 3 en art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en tevens onredelijk en onzorgvuldig.

Aangezien VERZOEKER daarenboven al lang in het Rijk verblijft en hij hier eerder werd toegelaten tot een verblijf na dat zijn asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard, zorgt DIT ervoor dat verweerster bij het opleggen van het inreisverbod en in het licht van de bescherming geboden aan VERZOEKER en

mevrouw R. K. (...) onder toepassing van art. 8 EVRM zij zich tevens dient te vergewissen van de ernst van de moeilijkheden dewelke VERZOEKER en mevrouw R. K. (...) kunnen ondervinden in INDIA na hun huwelijk aldaar en voor zover de voorziening tegen de weigering tot voltrekking van het huwelijk in het Rijk ongedond zou worden verklaard. Verweerster doet niet van dit alles en wacht zelfs het resultaat van de civiele procedure waarnaartoe zij wel degelijk zelf expliciet verwijst, niet af. Dit alles is onredelijk.

Verweerster weet dit alles en er kan niet anders dan worden besloten dat verweerster door ondermeer de verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.04.2015 en zij hierbij geen enkele rekening houdt met de sociale en familiale situatie van VERZOEKER en mevrouw R. K. (...) zowel in BELGIE als in INDIA, zij thans in haar beslissing tot inreisverbod van drie jaar geen enkele werkelijke rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker en met de bescherming die verzoeker geniet onder art. 74/11, § 1 Vr. W. en onder 3 en art. 8 EVRM.

Gelet ook het gebrekkig zijn van de verdere motivatie omtrent de verstrekkende gevolgen die dit inreisverbod heeft voor het familie- en gezinsleven van VERZOEKER en mevrouw R. K. (...) zowel in BELGIE als in INDIA, verweerster aan VERZOEKER toch automatisch het maximale inreisverbod oplegt, schendt verweerster manifest het art. 74/11 Vr.W. en tevens evenredigheidsbeginsel en art. 3 en art. 8 EVRM.

Aldus blijkt uit niets dat verweerster die aan verzoeker het maximale inreisverbod van 3 jaar oplegt onder de loutere verwijzing naar het niet naleven van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, in werkelijkheid rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het verblijf van verzoeker in het Rijk.

Zodoende kan verweerster zich niet dienstig beroepen op het louter bestaan van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten om het maximale inreisverbod op te leggen nu het duidelijk is dat verweerster in werkelijkheid voorafgaandelijk de beslissing van 05.08.2015 tot inreisverbod geen enkel concreet onderzoek heeft gedaan naar de werkelijke omstandigheden waaronder VERZOEKER verblijft in het Rijk, dit mede gelet de aanvraag van 17.01.2015 tot huwelijk en de omstandigheden tot weigering ervan en de motieven erin vermeld.

Zodat om al deze redenen het inreisverbod dient te worden vernietigd."

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

"Terwijl: het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624). Zoals hieronder zal blijken, is verwerende partij niet onredelijk tot haar besluit gekomen.

Terwijl: artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

"(...)"

Uit de lezing van dit wetsartikel blijkt dat er geenszins sprake is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor wat betreft het opleggen van inreisverboden tot vijf jaar. In casu is verwerende partij er dus toe gehouden een inreisverbod op te leggen. Wat de duur van het inreisverbod betreft, hieromtrent beschikt verwerende partij wel degelijk over een discretionaire bevoegdheid. Er werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar rekening houdende met de omstandigheden van het dossier. In uitzonderlijke gevallen kan er weliswaar beslist worden geen inreisverbod op te leggen omwille van humanitaire redenen, quod non in casu. Verwerende partij dient trouwens niet te motiveren waarom zij van oordeel is dat er geen humanitaire redenen zijn om geen inreisverbod op te leggen.

Uit de beslissing blijkt duidelijk waarom hem een inreisverbod werd opgelegd en ook waarom (rekening houdende met de omstandigheden van het dossier) werd gekozen voor een termijn van drie jaar. Verwerende partij kon zich hierbij wel degelijk baseren op de beslissing van de burgerlijke stand te Brugge waarbij werd geweigerd het huwelijk te voltrekken. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep heeft namelijk geen schorsende werking. De persoonlijke verschijning voor de familierechtbank is niet

vereist. Vorderingen die betrekking hebben op de weigering van wettelijke samenwoning en huwelijk zoals bedoeld in respectievelijk artikel 1476quater, vijfde lid en artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, ressorteren namelijk niet onder de gevallen waarin krachtens artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. De belangen van de verzoekende partij worden dus niet in het minst geschaad doordat zij niet aanwezig kan zijn bij de procedure voor de familierechtbank (RVV, nr. 135.119 van 16 december 2014).

In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat verzoeker alsnog in het huwelijk mag treden, kan de verzoekende partij bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een vraag tot opheffing van het inreisverbod, evenals een visumaanvraag indienen op grond van dit voorgenomen huwelijk.

Terwijl: de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf bepaalt onder punt B.2 dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgeschort tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning of tot het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek of tot de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning, indien aan de vreemdeling een ontvangstbewijs van een huwelijksaangifte werd afgegeven.

Uit deze bepaling blijkt dus dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient opgeschort te worden tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken. In casu besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge op 22.06.2015 tot weigering van het voorgenomen huwelijk. Verwerende partij kon dus conform de bepalingen in deze omzendbrief overgaan tot het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaande met het bestreden inreisverbod.

Subsidiair kan er nog op gewezen worden dat omzendbrieven aan administratieve overheden gericht, die richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten, geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet (R.v.St., nr. 160.736, 28.06.2006; R.v.V., nr. 3.106, 25.10.2007). Een eventuele niet-naleving van de onderrichtingen vervat in de Omzendbrief van 17.09.2013 kan aldus niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Terwijl: verder dient te worden opgemerkt dat een vreemdeling geen verblijfsrecht kan putten uit een voorgenomen huwelijk of een samenwoning.

Er kan op gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds meerdere malen heeft vastgesteld dat "de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St., nr. 159.485 van 1 juni 2006)." (R.v.V., nr. 4683 van 11 december 2007) Ook de Raad van State was eerder reeds van oordeel dat het recht om in het huwelijk te treden iemand niet vrijstelt "om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten, zoals vooropgesteld in het artikel 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (R.v.St., nr. 166.189 van 20.12.2006).

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders. Waar verzoekende partij erop wijst dat zijn huidige partner reeds het

slachtoffer is geweest van een gedwongen en gearrangeerd huwelijk in India, dient er op gewezen te worden dat deze bewering niet wordt gestaafd met enig stuk. Een gearrangeerd huwelijk is niet per definitie een gedwongen huwelijk, zoals in casu ook blijkt. Uit dossier met rolnummer 172.457 blijkt daarenboven dat het gearrangeerde huwelijk van de partner van verzoeker niet gecatalogeerd werd als een schijnhuwelijk.

Een verwijzing naar persartikelen volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Hoe dan ook, het louter wettelijk samenwonen of huwen verschaft op zich niet automatisch een verblijfsrecht noch verhindert dit dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Wat er ook van zij, de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar partner wordt verwijderd. Zij zal enkel tijdelijk het land moeten verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal gesteld hebben van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daarenboven dient nog gewezen te worden dat uit onderzoek van Parket van de Procureur des Konings is gebleken dat de huwelijksverklaring kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel.

Ten overvloede kan nog benadrukt worden dat verzoeker uit de loutere omstandigheid dat hij tijdens zijn illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM heeft (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/96, *Solomon v. Nederland*, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 77). Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, *Nunez v. Noorwegen*, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, *Butt v. Noorwegen*, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland*, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, *Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk* (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, *Andrey Sheabashov v. Letland* (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland* (onontvankelijkheidsbeslissing).

Het middel is, in zoverre al ontvankelijk, ongegrond.”

2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de omzendbrief van 17 september 2013, en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.3.1.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2. (...)

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat de bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 24 mei 2006, 22 december 2006, 21 maart 2014 en 30 april 2015, niet werden uitgevoerd. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name het gegeven dat de asielaanvraag van de verzoeker *“definitief (werd) verworpen op 26/02/2014 door het CGVS”* en een schending van artikel 3 van het EVRM dus niet werd aangetoond, het gegeven dat de stad Brugge op 22 juni 2015 weigerde om het huwelijk van de verzoeker met R. K. te voltrekken nadat was vastgesteld dat hij *“een huwelijk (trachtte) af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van verblijfsrecht”*, wat een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM vormt, de hardnekkigheid van de verzoeker om op het grondgebied te willen verblijven en het belang van de immigratiecontrole. Gelet op deze motieven kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hem *“automatisch het maximale inreisverbod oplegt”*.

Te dezen betwist de verzoeker niet dat hij de in de bestreden beslissing opgesomde bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd. De verzoeker laat wel gelden dat hij *“in het Rijk diende te verblijven”* in afwachting van de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg inzake zijn beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 22 juni 2015 tot weigering van voltrekking van het huwelijk. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent evenwel gemotiveerd dat vorderingen *“die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet (ressorteren) onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is”*. De verzoeker toont het tegendeel niet aan. Hij verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied vereist is voor deze procedure en dat zijn belangen niet zouden kunnen worden behartigd door de raadsman die het verzoekschrift indiende bij de rechtbank van eerste aanleg. Hoewel de verzoeker nog opwerpt dat *“hij zelfs ter beschikking diende te blijven voor verhoor door de politiediensten betreffende diens huwelijksaanvraag, zoals ook omstandig blijkt uit de weigeringsbeslissing het huwelijk te voltrekken (zie nuttig stuk 2)”* kan in stuk 2 van de stukkenbundel van de verzoeker nergens worden gelezen dat *“de politiediensten”* zijn aanwezigheid op het grondgebied zouden vereisen.

Waar de verzoeker opwerpt dat zijn partner, R. K., *“eerder het slachtoffer is geweest van een gedwongen en gearrangeerd huwelijk in India”*, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker met deze vrouw *“een huwelijk (trachtte) af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van verblijfsrecht”* en dat *“(d)e weigering van een huwelijk (...) een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven”*. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk waarom dit gegeven een specifieke omstandigheid uitmaakt, waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden, en die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er had kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur. Bovendien heeft de verzoeker het bestuur van dit gegeven niet op de hoogte gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. Zelfs op 6 augustus 2015 – dit is daags na de bestreden beslissing – gevraagd of er redenen zijn waarom de

verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, heeft de verzoeker niet gewezen op het zogenaamde gedwongen huwelijk van zijn partner. Het is pas voor het eerst in huidig verzoekschrift dat de verzoeker van deze problematiek gewag maakt, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Verder verwijst de verzoeker naar artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en naar de mogelijkheid van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om zich in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen te onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Als humanitaire reden werpt de verzoeker op dat hij na zijn huwelijk een procedure tot gezinshereniging zou willen opstarten. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de stad Brugge op 22 juni 2015 weigerde zijn huwelijk te voltrekken nadat het parket van Brugge een negatief advies verstrekke met betrekking tot het voorgenomen huwelijk omdat was vastgesteld dat hij *“een huwelijk (trachtte) af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht”* en dat de verzoeker, indien de procedure die hij *“bij de familierechtbank heeft aangegaan (komt voor op 06/08/2015) ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, (...) bij de voor zijn bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag (kan) indienen”*. De verzoeker toont het tegendeel niet aan. Hij beperkt zich in wezen tot een loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de overwegingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hem om humanitaire redenen geen inreisverbod mocht worden opgelegd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.1.2. De omzendbrief van 17 september 2013 luidt als volgt:

“(…)

2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot : — de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

(…)”

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing niet kan steunen op het niet naleven van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 april 2015, nu uit voornoemde omzendbrief volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken *“zelf aangeeft dat zij aan ene dergelijk bevel geen gevolg zal geven tot zolang er geen beslissing is genomen aangaande de huwelijksaanvraag in hoofde van verzoeker”*. Hij betwist evenwel niet dat bij beslissing van 22 juni 2015 de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge de voltrekking van zijn huwelijk weigerde. Bijgevolg was, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 april 2015 op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen niet langer opgeschort. Bovendien is de bestreden beslissing tevens gesteund op de vaststelling dat de verzoeker de bevelen om het grondgebied te verlaten die hij op 24 mei 2006, op 22 december 2006 en op 21 maart 2014 heeft ontvangen, niet heeft uitgevoerd, zodat de eventuele gegrondheid van de door de verzoeker aangevoerde grief inzake het niet naleven van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 april 2015, in het licht van deze vaststelling, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

Een schending van de omzendbrief van 17 september 2013 kan niet worden aangenomen.

2.3.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen werpt de verzoeker op represailles te vrezen wanneer hij *“te India een huwelijk uit vrije keuze zou aangaan”*. Ter staving van zijn vrees brengt de verzoeker *“stukken bij van ernstige geweldplegingen tegen jonggehuwden, ook vanuit de streek van waar verzoeker afkomstig is, (...), die het aandurfd te huwen met hun partner van keuze”*, waarbij hij verwijst naar het bij het verzoekschrift bijgevoegde stuk 8. Dit stuk –waarvan de verzoeker ter terechtzitting een beëdigde vertaling neerlegt – heeft evenwel betrekking op een particulier geval dat dateert van twaalf en bijna zestien jaar geleden. Hiermee toont de verzoeker geenszins aan dat hij heden een reëel risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien kan er aan worden herinnerd dat de stad Brugge op 22 juni 2015 zijn huwelijk weigerde te voltrekken nadat het parket van Brugge een negatief advies verstrekke met betrekking tot het voorgenomen huwelijk omdat was vastgesteld dat hij *“een huwelijk (trachtte) af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht”*, wat maakt dat de vrees van de verzoeker een zeer hypothetisch karakter heeft. Tenslotte staat het de verzoeker vrij om op grond van deze gegevens een (nieuwe) asielaanvraag in te dienen, wat hij niet heeft gedaan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.1.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wijst de verzoeker op zijn gezinsleven en voorgenomen huwelijk met R. K., die de Belgische nationaliteit heeft. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat de stad Brugge op 22 juni 2015 weigerde om het huwelijk van de verzoeker en R. K. te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brugge omdat was vastgesteld dat de verzoeker *“een huwelijk (trachtte) af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van verblijfsrecht”*, wat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris als een contra-indicatie wordt beschouwd inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Door er op te wijzen dat hij tegen de beslissing tot weigering van voltrekking van het huwelijk een beroep instelde bij de rechtbank van eerste aanleg, weerlegt de verzoeker de vaststelling dat de weigering tot huwelijksvoltrekking een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven niet. De loutere omstandigheid dat een voor de verzoeker ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter impliceert immers op zich niet dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (*cf.* RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Bijgevolg toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden aangenomen.

2.3.1.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de omzendbrief van 17 september 2013 en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. De verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het

oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN